

مقایسه تحلیلی کنایه و آیرونی (Irony)

در ادبیات فارسی و انگلیسی*

زهرا آقازینالی

کارشناس ارشد زبان و ادبیات فارسی

دکتر حسین آقاحسینی^۱

دانشیار دانشگاه اصفهان

چکیده:

کنایه، یکی از ابزارهای مهم انتقال معنی و مفهوم در زبان فارسی است که در بلاغت جایگاه مهمی دارد. آیرونی نیز در زبان انگلیسی و در بلاغت غربی برای رساندن پیام از اهمیت ویژه‌ای برخوردار است.

اگرچه در فرهنگ اصطلاحات اغلب کنایه را معادلی برای آیرونی آورده‌اند، اما بررسی تعاریف و شواهد نشان می‌دهد که آنچه را غربیان آیرونی می‌گویند با کنایه فارسی تفاوت‌های فراوان دارد؛ هرچند شباهت‌هایی نیز بین آنها دیده می‌شود. کنایه فارسی اغلب تقسیم‌بندی‌هایی مانند کنایه از صفت، کنایه از موصوف و کنایه از فعل همچنین کنایه قریب و کنایه بعید دارد یا اینکه آن را به ایماء، تلویح، رمز و تعریض تقسیم کرده‌اند و این تقسیم‌بندی اغلب در کلمات و یا ترکیبات و عبارات کوتاه است. در حالی که تقسیم‌بندی آیرونی بیشتر از جهت ساختار و محتوای آن و با کلیات ارتباط دارد، مانند: verbal irony, structural irony, dramatic irony, Socratic irony, cosmic irony و امثال آن؛ این مقاله به اختصار به بیان شباهت‌ها و تفاوت‌های این دو مقوله می‌پردازد.

کلیدواژه‌ها: کنایه، آرونی، تعریض.

مقدمه

زبان برترین ابزار ظهور و انتقال مفاهیم ذهنی و اندیشه‌های درونی انسان و اساسی‌ترین وسیله ابراز ما فی‌الضمیر اوست. برگزیدن راه‌های گوناگون و افروختن چراغ بلاغت به شیوه‌های متفاوت بدان سبب است که انسان بتواند اندیشه‌ها و افکار خویش را به آسانی و به خوبی انتقال دهد و آن را برای دیگران تبیین کند. آنچه در مبحث علوم و فنون بلاغی، از گذشته تا حال، مطرح بوده، همه، بررسی راه‌های پیام-رسانی است.

بررسی و تحقیق در حوزه زبان و زوایا و خبایای آن، هر روز نکته تازه‌ای برای اهل تحقیق می‌گشاید و راز جدیدی از این رمز‌آمیزترین پدیده هستی، یعنی زبان، می‌گشاید. گذشت زمان و پیشرفت علم نیازهای جدیدی را برای بشر در انتقال اندیشه‌ها پدید می‌آورد و زبان نیز هر روز راه تازه‌ای برای سهولت این انتقال کشف می‌کند تا از کاروان علم عقب نماند و بتواند در راه ترقی و کمال انسانی وظیفه‌ی اصلی خویش را به انجام رساند.

پژوهش‌ها و تحقیقات علمی و اختراعات و اکتشافات جدید اگرچه دریچه‌ای نو از اسرار بی‌نهایت هستی بر روی ما می‌گشاید اما بیان این اسرار و شگفتی‌ها از طریق زبان صورت می‌گیرد. بنابراین ضرورت بازبینی مطالعات بلاغی و ادبی هنگامی آشکار می‌شود که دریابیم پدید آوردن یک اثر ادبی، که بیانگر اندیشه‌ها و جهان‌بینی‌های درونی انسان است، هنر محسوب می‌شود و مطالعه و تحقیق در راه آن «علم» به شمار می‌آید. زمان، مکان و استعداد‌های ذاتی، کوشش و مجاهده و اکتساب همه، در پدید آوردن اثر ادبی بسیار اهمیت دارد. نویسنده و گوینده توانا، شیوه سخن خویش را با توجه به حال و موقعیت مخاطب برمی‌گزیند و مقتضای حال و مقام را پیوسته در نظر می‌گیرد و می‌کوشد در راه ابلاغ پیام خویش از همه توانائی‌هایی خویش بهره‌بردار. شاهکارهای ادبی بر همین اساس پدید می‌آید؛ یعنی پدیدآورنده هر شاهکار ادبی، همه

استعداد و هنر خویش را در راه چگونگی ظهور اندیشه‌های خود به کار می‌برد. به همین دلیل است که مطالعه در این آثار هر روز یافته‌های جدیدی را به ارمغان می‌آورد. مطالعه در احوال زبان و بررسی راه‌های استفاده هنری از آن را «بلاغت» نامیده‌اند. علم بلاغت از دیرباز، شاید هم‌زمان با پدید آمدن خط، در بین ملل متمدن رواج داشته است. بنا به گفته جاحظ بصری (م ۲۵۵ هـ.). ایرانیان پیش از اسلام کتاب‌هایی درباره بلاغت داشته‌اند (جاحظ، ۱۳۲۷، ص ۱۴) اما هیچ اثری از آن به دست ما نرسیده است. در یونان باستان، از زمان سقراط، مباحثه و نقد ادبی بازار گرمی داشته است. ارسطو که پیوسته از منتقدان افلاطون بوده، در کتاب «فن شعر» دیدگاه‌های استاد خود، افلاطون را درباره زیبایی‌شناسی نقد و بررسی کرده است (ارسطو، ۱۳۶۹، صص ۹۷-۱۱۲)

پس از ورود اسلام به ایران، ادیبان ایرانی هنگام بررسی اعجاز زبانی قرآن کریم، به علوم بلاغی در مفهوم کلی آن رغبت خاصی نشان دادند؛ سپس با پدید آوردن آثار مستقلی در فنون عروض و قافیه، بدیع، معانی و بیان، جایگاه آن را در زبان نشان دادند و آن را تا امروز ادامه دادند؛ به طوری که در سال‌های اخیر آثار ارزشمندی را در این حوزه‌ها به ویژه معانی و بیان پدید آوردند.

بلاغت از دیدگاه ادیبان عرب و ایران، مطابقت کلام با مقتضای حال است. یکی از قدیمی‌ترین تعاریف از ابن مقفع (م ۱۴۳ هـ.) است: که وقتی از او درباره بلاغت پرسیدند، پاسخ داد: «بلاغت یعنی ایجاز، که با گوش دادن، سخن گفتن و سکوت کردن، یا شعر و نثر و خطابه و اشکال دیگر ظاهر می‌شود.» (جاحظ، ۱۳۲۷، ص ۱۱۵). ابوهلال عسکری، بلاغت را صفت سخنی می‌داند که منظور گوینده را به دل و جان شنونده برساند (ابوهلال عسکری، ۱۹۸۹، ص ۱۹). اما موجزترین و جامع‌ترین تعریفی که در کتاب‌های بلاغی آمده است همان مطابقت کلام با مقتضای حال مخاطب است؛ مشروط به اینکه همه جهات فصاحت در آن رعایت شده باشد. زیرا هر سخن جایی و هر نکته مکانی دارد. (همایی، ۱۳۷۴، ص ۳۹)

این تعریف، با آنچه اروپاییان در این باره گفته‌اند، نزدیک است. به گفته آنان «سخنوری هنری است که به کارگیری آن باعث خوب نوشتن و خوب گفتن است به طوری که شنونده و خواننده را اقناع کند و آنها را به کاری وادار یا تشویق کند. (Cuddon, 1979, p 750)

از دیدگاه اروپاییان سخنوری چهار مبحث عمده دارد:

۱- آفرینش معانی و گزینش مطالب

۲- تنظیم معانی و مطالب

۳- تعبیر یا سخن‌پردازی

۴- حرکت و رفتار (فرشید ورد، ۱۳۶۳، صص ۳۷۵ - ۳۷۶)

علاوه بر اینکه در تعریف بلاغت فارسی و انگلیسی اشتراک نسبی دیده می‌شود، در بسیاری از عنوان‌های بلاغی این دو زبان نیز این اشتراک نسبی پدیدار است؛ اگرچه در تعریف و مفهوم آنها تفاوت‌های فراوانی می‌توان دید، مانند مجاز، استعاره، تشبیه و کنایه که آن را به ترتیب معادل واژه‌های simile, metaphor, metonymy و Irony آورده‌اند.

اما، برخی از مباحث بلاغی، خاصاً هریک از این زبان‌هاست و صرفاً به همان زبان اختصاص دارد و می‌توان گفت ویژگی این زبان‌ها چنین اقتضایی دارد؛ برای مثال: ترصیع، موازنه، ارساد و بسیاری از آرایه‌های بدیعی دیگر خاص بلاغت فارسی و عربی است که در زبان انگلیسی نه به آن توجهی شده است، نه معادلی برای آن می‌توان یافت. در حالی که موضوعاتی مانند Carpe Diem که به اغتنام فرصت ترجمه شده و کلیشه cliché که معادلی در ترجمه آن نیاورده‌اند، خاص بلاغت غربی است. (میرزانیان، ۱۳۸۲، ص ۸۲۴)

چنان که گفته شد عنوان‌های مشترک فراوانی میان بلاغت فارسی و اروپایی هست که از ویژگی‌های مشترک بلاغی زبان‌ها حکایت دارد. به عبارت دیگر در دوران معاصر به سبب گسترش روزافزون زبان انگلیسی و نیاز به آن، برای بسیاری از اصطلاحات این زبان واژه‌های معادلی آورده‌اند که بررسی تعاریف آنها نشان می‌دهد این واژه‌ها نه تنها

تعریف کاملاً مشترکی ندارد بلکه تفاوت‌های بسیاری نیز دارد؛ برای مثال اگرچه استعاره را معادل metaphor آورده‌اند (سبزیان، ۱۳۸۴، ص ۱۹۳) یا اینکه کنایه را نزدیکترین معنی برای irony دانسته‌اند (همان، ۱۳۸۴، ص ۱۶۹) اما بررسی این دو در این مقوله نشان خواهد داد که هرگز کنایه نمی‌تواند معادل کاملی برای آیرونی باشد و به تعبیر دیگر نسبت این دو (از نسب اربع) تساوی نیست بلکه عموم و خصوص من وجه بهترین نسبت بین آنهاست. این نسبت را در بسیاری از واژه‌های بلاغی انگلیسی و معادل‌های فارسی آنها مثل metaphor و استعاره می‌توان مشاهده کرد؛ به همین سبب در این مقاله از کنایه به جای آیرونی استفاده نشده است.

چنان که روشن شد این مقاله به مقایسه تحلیلی بین آیرونی در بلاغت انگلیسی و کنایه در بلاغت فارسی می‌پردازد و استعاره و metaphor و امثال آن را در فرصتی دیگر مقایسه خواهد کرد.

پیشینه تحقیق

اگر چه درباره مقایسه و تطبیق موضوعات گوناگون علوم ادبی تحقیقات متعددی به زبان فارسی انجام گرفته است؛ اما درباره موضوع نقد و تطبیق صور خیال در ادبیات فارسی و انگلیسی بجز یک رساله کارشناسی ارشد (زهرا آقازینالی، ۱۳۸۵) در دانشگاه اصفهان و مقاله‌ای با عنوان: «مقایسه اجمالی صور خیال در بلاغت فارسی و انگلیسی» (۱۳۸۶) به طور مستقل پژوهش دیگری موجود نیست؛ اما در برخی کتاب‌ها، مثل «فرهنگ اصطلاحات ادبی» (۱۳۸۴) اثر سیما داد و امثال آن، می‌توان شواهدی را جهت تطبیق پیدا کرد. درباره مقایسه کنایه و آیرونی نیز تا کنون پژوهشی انجام نگرفته است.

کنایه

پیش از پرداختن به مبحث اصلی، یادآوری این نکته ضروری به نظر می‌رسد که در فرهنگ‌ها و برخی از کتاب‌ها، میان مجاز، استعاره و کنایه مرز مشخصی قائل نشده‌اند و همه را ذیل عنوان کنایه آورده‌اند. چنان که در فرهنگ معین ذیل واژه کنایه (شماره ۴)

آمده است: «فرهنگ‌نویسان کنایه را در مورد مجاز به طور عموم به کار می‌برند» یا در برهان قاطع، نرگس را کنایه از چشم معشوق می‌داند؛ در حالی که در کتب بلاغی، نرگس، را استعاره از چشم می‌دانند نه کنایه. اما در اینجا منظور از کنایه معنی و مفهوم خاصی است که با مجاز و استعاره تفاوت دارد.

کنایه، در لغت مصدر است به معنی ترک تصریح و در اصطلاح ذکر لازم و اراده ملزوم یا ذکر ملزوم و اراده لازم است. (تفتازانی، ۱۴۰۷، ص ۴۰۷؛ رجایی، ۱۳۷۲، ص ۳۲۴؛ آهنی، ۱۳۵۷، ص ۱۷۳) یا این که «کنایه در اصطلاح آن است که لفظی را بگویند و از آن لازم معنی حقیقی را اراده کنند به شرط این که اراده معنی حقیقی نیز جایز باشد» (همایی، ۱۳۷۰، ص ۲۰۵). کنایه در زبان فارسی کاربرد فراوان دارد که علاوه بر زبان ادب، در محاورات هم بسیار رایج است. نمود کنایه در نظم و نثر فارسی بسیار چشمگیر است چنان که گاهی در یک جمله یا یک بیت چندین کنایه به کار می‌رود و این به سبب رساتر بودن کنایه نسبت به تصریح در زبان فارسی است.

پدر مرده را سایه بر سر فکن

غبارش بیفشان و خارش بکن

(سعدی، ۱۳۵۹، ص ۸۰)

یا

چون وانمی‌کنی گرهی خود گره مشو

ابرو گشاده باش، چو دست گشاده نیست

(صائب، ۱۳۷۱، ص ۱۰۱۵)

گاهی ممکن است میان کنایه و دیگر فنون بلاغی تزاخم‌هایی پدید آید؛ برای مثال در یک بیت، یا جمله، عبارتی هم معنی کنایی (مکنی عنه) هم معنی حقیقی (مکنی به) داشته باشد و صنعت ادبی ایهام را پدید آورد.

تا چه بازی رخ نماید بیدقی خواهیم راند

عرصه شطرنج رندان را مجال شاه نیست

(حافظ، ۱۳۶۲، ص ۵۰)

رخ نمودن، در معنی کنایی، اتفاق افتادن و پدید آمدن حادثه است اما رخ با توجه به بیدق، شطرنج و شاه از مهره‌های شطرنج نیز هست و در این معنی نیز به کار رفته است.

به تنگ چشمی آن ترک لشکری نازم

که حمله بر من درویش یک قبا آورد

(حافظ، ۱۳۶۲، ص ۹۹)

تنگ چشمی علاوه بر معنی حقیقی، معنی کنایی نیز دارد؛ یعنی این ترکیب در این بیت هم با مکنی به و هم مکنی عنه معنی درستی دارد.

در بیت زیر نیز کنایه، مشبه یک تشبیه نیز هست:

بنمای رخ که باغ و گلستانم آرزوست

بگشای لب که قند فراوانم آرزوست

(مولوی، ۱۳۶۷، ص ۲۰۳)

کنایه، مثل دیگر عناصر زبان، پیوسته در حال زایش و ریزش است. بسیاری از کنایه‌ها که در زبان پیشینیان رایج بوده، امروز به دلایل گوناگون مرده است و کاربردی ندارد؛ چنان که بسیاری از لغات و ترکیبات نیز دچار چنین سرنوشتی شده است. بر عکس با پیشرفت علم و صنعت و ورود ماشین به زندگی، نیاز به کنایه‌های جدید نیز امری بدیهی است که همراه آن پدید می‌آید؛ کنایه‌هایی چون «چراغ سبز»، «دقیقه نود»، «وضعیت قرمز»، «گوشی به دست بودن»، «خالی بستن» و امثال آن به تازگی همراه با شرایط جدید زندگی پدید آمده است.

اگرچه هر زبانی ویژگی‌های خاصی دارد که دیگر زبان‌ها از آن بی‌بهره است اما به نظر می‌رسد در همه آنها کلیات مشترکی وجود دارد که آنها را به هم نزدیک می‌کند؛ برای مثال این که واژه‌ها در هیچ زبانی ظرفیت پذیرش همه معانی را ندارد، موضوعی مسلم است. بنابراین در هر زبانی متناسب با ویژگی‌های خود از زبان بلاغی برای بیان این مفاهیم استفاده می‌کنند که آیرونی در بلاغت انگلیسی و کنایه در زبان فارسی یکی

از این ابزارهاست.

آیرونی IRONY

به گفته علمای بلاغت رومی، به ویژه سی سرو (Cicero) و کوئین تی لیان (Quintilian)، آیرونی، یک صنعت بلاغی و یک سبک گفتگوست که در آن اغلب کلمات و معانی با هم تفاوت دارد. این کهن‌ترین تعریف از این صنعت ادبی است که در روم قدیم رواج داشته است (Cuddon, 1979, p 336). در آن زمان کلمات عامیانه‌تری مانند «gibe» کسی را دست انداختن، «Jeer» طعنه زدن و سرزنش کردن، «Mock» ادای کسی را درآوردن، «rail» پرخاش کردن و «scorn» تحقیر کردن نیز آیرونی به شمار می‌آمد.

چنین واژه‌هایی که از خشونت، اهانت و گستاخی حکایت می‌کرد، در مسافرخانه‌ها، بازار برده‌فروشان و امثال آن رایج بود. اما امروزه مفهوم مؤدبانه‌تری دارد همراه با لطافتی خاص بیان می‌شود و گوینده، هنگام به کار بردن آن دقت و بررسی بیشتری می‌کند. به طور کلی، آیرونی نسبت به واژه‌های مذکور ادیبانه‌تر است.

مفهوم آیرونی به تدریج رشد کرد و با تمرین و تکرار رواج یافت اما در فاصله سده‌های هجدهم میلادی از رونق آن کاسته شد؛ مجدداً در سده نوزدهم توسط برخی از نویسندگان رواج یافت و رونق گذشته خود را دوباره پیدا کرد. اگرچه شعر آیرونیک در این روزگار کمتر سروده می‌شود، اما کنایه پردازان بزرگی همچون ساموئل باتلر (Samuel Butler) آثار مهمی در استفاده از آیرونی پدید آوردند. پس از آن که هجونویسی در قرن نوزدهم از رونق افتاد، دیگر آیرونی به عنوان روش اصلی و مهم بلاغت به شمار نمی‌آمد، اما در سخن، شعر، نثر و نمایشنامه روش عادی خود را طی می‌کرد. (Cuddon, 1979, pp 336-340)

نگرش صاحب نظران غربی درباره آیرونی

کی یرکیگارد (Kierkegaard) در مقاله‌ای با عنوان مفهوم آیرونی (concept of

(irony) که در سال ۱۸۴۱ نوشت، می‌گوید: «کسی به آیرونی روی می‌آورد که جرأت بیان صریح حقایق را ندارد و با آیرونی نظر خود را بیان می‌کند.» (Cuddon, 1979, p 337). به نظر وی ترس یکی از علل استفاده از آیرونی است. بعدها امیل (Amiel) در سال ۱۸۸۳ در مقاله‌ای نوشت که آیرونی از درک بیهودگی و پوچی زندگی سرچشمه می‌گیرد. برای درک این دیدگاه باید به آیرونی رمانتیک توجه داشت. (Abrams, 1993, p 100). در بخش‌های بعدی درباره این نوع آیرونی سخن خواهیم گفت.

بجز امیل، معاصران وی مانند نیچه (Nietzsche)، بادلیر (Baudelaire) و توماس مان (Thomas man) همه به آیرونی رمانتیک معتقد بودند. از نظر آنان زندگی به این نوع آیرونی شباهت دارد که در آن خداوند نقش نویسنده نمایشنامه را ایفا می‌کند و انسان در توهمی چنین می‌پندارد که خود اداره زندگی خویش را به دست دارد در حالی که خداوند با مرگ این توهم را بر هم می‌زند و می‌فهماند که گرداننده اصلی اوست و هر گاه بخواهد می‌تواند مسیر زندگی را تغییر دهد، تا آنجا که کارل سولجر (karl solger) می‌گوید: آیرونی واقعی تأمل در سرانجام هستی است. (Cuddon, 1979, P337)

پیش از این که در اواخر سده نوزدهم انواع آیرونی شناسایی و طبقه بندی شود، این نظریه مطرح بود که آیرونی در قالب تعریف نمی‌گنجد. به سخن دیگر: آیرونی را نمی‌توان در یک تعریف محدود کرد و این ماهیت جدایی ناپذیر آیرونی است، درست مثل این که نمی‌توان خوشحالی و شادمانی را تعریف کرد و به سبب همین تعریف ناپذیری حدس‌ها و گمان‌های بسیاری در این باره پدید آمد. (همان، ص ۳۳۷)

در برخی از کتب بلاغت انگلیسی، آیرونی را «گفتن خلاف آنچه منظور ماست» تعریف کرده‌اند: "To say the opposite of what we mean". البته در این کتاب‌ها پارادوکس پیش از آیرونی تعریف شده است (ouliaeinia, 1382, p 80) که این تعریف تا حدی با استعاره تهکمی یا مجاز با علاقه تضاد شباهت دارد.

کادن معتقد است که آیرونی از نوعی تضاد ناشی می‌شود، چه این تضاد در مقصود

گوینده باشد که verbal irony است یا در ظاهر واقعیت رخ دهد که به situational irony منجر شود.

به طور کلی، آیرونی، دربردارنده نوعی تناقض یا مغایرت (discrepancy) است که به شکل‌های مختلف ایجاد می‌شود. ثیرل وال (Thirl wall) در مقاله‌ای با عنوان «on the irony of Sophocles» مفهوم متناقض‌نمایی یا پارادوکسی آیرونی را شرح می‌دهد. این مقاله در سال ۱۸۳۳ منتشر شد و به بحث درباره Verbal Irony (آیرونی کلامی) پرداخت. (Cuddon, 1979, pp 337, 338) آیرونی کلامی یعنی گفتن آنچه که منظورمان نباشد "Saying what one does not mean" و شکلی از سخن است که معنی با کلمات مغایرت دارد. مثلاً به چیزی که بسیار خوب و زیباست بگوییم: بد نیست. این نوع آیرونی در فارسی به صورت مقاصد ثانوی در علم معانی بررسی می‌شود.

بسیاری از نویسندگان در موضوع آیرونی تا حدی پیش رفتند که با دوری از خودشان به سوی خدا گام برداشتند و توانستند به گونه مطلوب‌تری به هستی بنگرند و به یک بینش الهی دست یابند. از نظر آنان، که معتقد به آیرونی رمانتیک هستند، خداوند، با لبخندی به بازیگران می‌نگرد؛ چرا که خود به ساختگی بودن نمایش آگاه است و جاودانه نبودن انسان را می‌داند. (همان، صص ۳۳۷-۳۳۹)

زمینه‌های پیدایش آیرونی و کنایه

شاید این سؤال مطرح شود که چرا به جای کلام صریح از کنایه یا آیرونی استفاده می‌شود. آیا نمی‌توان به جای سخن پوشیده و غیرمستقیم از صراحت بهره برد تا تأثیر بیشتری بر مخاطب بگذارد؟ در پاسخ باید گفت: که همه اهل بلاغت بر این نکته اتفاق نظر دارند که همانگونه که مجاز از حقیقت رساتر است، کنایه نیز گویاتر و رساتر از تصریح است. (تفتازانی، ص ۴۱۴ و ۴۱۵) ضمن بیان این مطلب دلایل آن را نیز یادآوری می‌کند. بنابراین، می‌توان این مطلب را مهمترین دلیل استفاده از کنایه برای پیام

رسانی دانست. اما علل دیگری نیز برای استفاده از کنایه می‌توان برشمرد که در برخی از کتب بلاغی به بعضی از آنها اشاره شده است. این دلایل عبارتند از:

۱- ویژگی بلاغی

گاهی، مفهوم و معنای کنایی (مکنی عنه) آنچه‌ان رایج و شایع است که مخاطب از ظاهر لفظ در می‌گذرد یا اصلاً آن را به خاطر نمی‌آورد و بلافاصله مفهوم کنایی را در نظر می‌آورد. یعنی معنی کنایی چنان بر لفظ ظاهری و معنی اوکیه (مکنی به) غلبه دارد که ذهن به معنی اوکیه توجهی نمی‌کند. ترکیبات «خودنما»، «سربه زیر» و عبارات فعلی «کلاه بر سر گذاشتن»، «سرگرم بودن»، «سرزدن» و امثال آن از این قبیل است. این «شیوه غیرمستقیم و تأثیرگذار کلام، که یکی از چهار رکن اصلی صور خیال فارسی به شمار می‌آید، از دیرباز مورد توجه سایر ملل نیز بوده است». (شفیعی کدکنی، ۱۳۸۰، ص ۱۳۹)

در قرآن کریم، که سرچشمه بلاغت عربی و فارسی است، کنایات فراوانی دیده می‌شود، مثلاً در سوره زخرف آیه ۱۱۸ می‌فرماید: «او من ینشأ فی الحلیه» و منظور از کسانی که در زینت پرورش یافته‌اند، زنان است. (میرزانی، ۱۳۸۲، ص ۸۶۹)

در ادبیات انگلیسی نیز این عامل بلاغی کاملاً مشهود است. برخی از نظریه پردازان در نقد ادبی، از آیرونی با معنایی بسیار مبسوط به عنوان معیاری کلی برای ارزش ادبی یک اثر استفاده کردند. تی. اس. الیوت (T.S.Eliot) نوعی قریحه (wit) را که به نظر او ویژگی شعرای متافیزیک سده نوزدهم است، تحسین کرده است. Wit در قرن هفدهم به سبکی تناقض دار و نکته سنج گفته می‌شد که بیشتر ویژگی شعرای متافیزیک است و در سبک شاعران رمانتیک دیده نمی‌شود. این ویژگی یک «اصل توازن درونی» (internal equilibrium) است که در بررسی هر نوع تجربه‌ای، سایر تجربه‌های ممکن دیگر (of other kinds of experience which are possible) را نیز می‌پذیرد.

(Abrams, 1993, p 100)

همچنین اندرو مارول (Andrew marvell) و آی، ای، ریچاردز (I.A.Richards)

آیرونی را توازن دیدگاه‌ها و ارزیابی‌های مغایر در شعر تعریف کرده اند. یعنی آیرونی آوردن دیدگاه‌های مغایر و مکمل است. به همین دلیل از نظر آنان شعری که در آن آیرونی راه نیابد، از ارزش چندانی ندارد. اینان آیرونی را ویژگی دائمی شعر می‌دانند (همان، ص ۱۰۰). بنابراین روشن می‌شود که کنایه و آیرونی از ابزارهای مهم بلاغت به شمار می‌رود و به کار بردن آن در پیام‌رسانی بسیار اهمیت دارد.

۲- عظمت و بزرگی

گاهی، به کار بردن کنایه به جای نام در زبان فارسی (کنایه از موصوف) به سبب احترام به کسی است که به جای اسم او از کنایه استفاده می‌شود و این موضوع حکایت از بزرگی و عظمت مکنی عنه دارد. معلّم اوّل (ارسطو)، معلّم ثانی (فارابی)، سیدالشهدا، علمدار کربلا، مولود کعبه، رحمه للعالمین، خَلّاق المعانی، حسان العجم، پدر شعر فارسی، لسان الغیب، افصح المتکلمین و امثال آن، همه، از بزرگی اینان حکایت دارد و به کار بردن نام کنایی به دلیل احترام به آنان است.

۳- کراهت از ذکر نام

گاهی، به دلایل گوناگون، از بردن نام صریح کسی یا چیزی بیزاری می‌جویند. این ویژگی ممکن است به سبب ترس از موهومات، ترس از موقعیت، ناخوشایند دانستن کسی یا چیزی باشد. به همین دلیل برخی بر این باورند که «کثرت رمز و کنایه در آثار یک دوره غالباً نمودار ترس است در آن دوره بر احوال عامه یا در یک طبقه جامعه» (زرین کوب، ۱۳۵۶، ص ۶۳)

الف - ترس از موهومات

ممکن است عده‌ای به سبب اعتقاد به موهومات و خرافات و به دلیل باور داشتن قدرت برتر یا خاصیت جادویی آنها گمان کنند که ذکر صریح نام آنها خطرناک و زیان

رساننده است و نتیجه شوم و ناخوشایندی به دنبال خواهد داشت. به همین دلیل برای ذکر آنها از کنایه استفاده می‌کنند چنان که به «جن» «از ما بهتران» یا به «مار» «چوب کج» یا چوب چوله» می‌گویند. در زبان روسی، نیز، ساکنان دشت‌های شمالی، به سبب وحشت از خرس با صراحت نام او را نمی‌برند و آن را «عسل خوار» می‌گویند. (خانلری، ۱۳۶۶، ص ۹۶)

ب - کراهت و تحقیر

ناخوشایندی و بیزاری از نام کسی یا چیزی نیز می‌تواند سبب پرهیز از تصریح شود چنان که عطار در ماجرای سجده نکردن شیطان می‌گوید:

آن یکی کز سجده او سر بتافت

مسخ و ملعون گشت و آن سر درنیافت

(عطار، ۱۳۶۶، ص ۱۱)

عطار در مقام توبیخ و تحقیر، نوع بشر را «خلیفه زاده بی معرفت» می‌نامد.

ای خلیفه زاده بی معرفت

با پدر در معرفت شو هم صفت

(همانجا)

ج - ترس

ترس از موقعیت اجتماعی یا ترس از شهرت دیگران و امثال نیز می‌تواند زمینه‌ساز کنایه باشد؛ چنان که حافظ اغلب مبارزالدین محمد را با لفظ کنایه «محتسب» یاد می‌کند و شاید این نامگذاری به سبب وحشتی است که او در دلها ایجاد کرده بود.

اگرچه، باده، فرحبخش و باد گلپیز است

به بانگ چنگ مخور می که محتسب تیز است

(حافظ، ۱۳۶۲، ص ۳۰)

بنابراین، هنگامی که، ممکن است صراحت، خطری برای گوینده داشته باشد، چه از جانب حاکمان، چه از سوی مردم، از ذکر صریح نام خودداری می‌شود. اینگونه کنایه که در زمره «تعریض» در بلاغت فارسی مطرح شده است، ممکن است به شکل‌های

گوناگون بروز کند، شاید سعدی به سبب بزرگی نام سنایی و ترس از تصریح یا رعایت احترام می‌گوید:

باطل است آنچه مدعی گوید

خفته را خفته کی کند بیدار

(سعدی، ۱۳۶۸، ص ۱۰۴)

زیرا سنایی می‌گوید:

عالمت غافل است و تو غافل

خفته را خفته کی کند بیدار

(سنایی، ۱۳۶۲، ص ۲۰۲)

بیت زیر نیز نمونه‌ای دیگر از همین مقوله است:

چه حاجت که نه کرسی آسمان

نه‌ی زیر پای قزل ارسلان

(سعدی، ۱۳۵۹، ص ۴۰)

ترس از مرگ نیز ممکن است سبب خودداری از ذکر صریح آن شود. سعدی بارها

در بوستان از این نوع کنایه استفاده کرده است:

نه بر باد رفتی سحرگاه و شام

سریر سلیمان علیه السلام

به آخر ندیدی که بر باد رفت

خنک آن که با دانش و داد رفت

به کار آمد آنها که برداشتند

نه گرد آوریدند و بگذاشتند

شنیدم که در مصر میری اجل

سپه تاخت بر روزگارش اجل

جمالش برفت از رخ دل فروز

چو خور زرد شد بس نماند ز روز

چو نزدیک شد روز عمرش به شب

شنیدند می گفت در زیر لب ...

(سعدی، ۱۳۶۵، ص ۶۵)

۴- رعایت ادب

خانلری، از واژه‌هایی به نام واژه‌های حرام یاد می‌کند که به سبب رعایت ادب و آداب اجتماعی و پرهیز از ناخوشایندی، نه تنها به صورت کنایه آمیز به کار می‌رود، بلکه پیوسته در حال تغییر است. زیرا همین اسم‌های کنایی پس از مدتی در ذهن‌ها نامطلوب به نظر می‌رسد؛ کنایاتی مانند کنار آب، دست به آب، آبدست، دستشویی، توالت، دبلیوسی و امثال آن که در مدت چند سال هر یک جایگزین جایگاه دفع فضولات انسان شده است و به تدریج تغییر کرده است. (خانلری، ۱۳۶۶، ص ۹۷)

واژه‌ها و ترکیبات فراوانی نیز در ادب فارسی در معنای می و شراب به کار رفته است که می‌توان آن را در زمره رعایت ادب و آداب اجتماعی دانست؛ آب نافع، آتش توبه سوز، آب حرام، خون صراحی، تلخ‌وش از این قبیل است. (محمد پادشاه، ۱۳۶۳، ص ۵۷). برای ذکر نام دختران و زنان در میان مردم و در شعر نیز گاهی از کنایه استفاده شده است:

ای نهان داشتگان، موی ز سر بگشایید

وز سر موی سر آغوش بزر بگشایید

(خاقانی، ۱۳۶۸، ص ۱۶۱)

۵- کنایه و معما

گاهی، کنایه، معماگونه به کار می‌رود تا بجز زیبایی کلام، برای رسیدن به مکنی عنه فکر و اندیشه را به کار بندد و در آن تأمل کند و این کنایه معماگونه را حل نماید.

بالات شجاع ارغوان تن

زیر تو عروس ارغنون زن

(همان، ص ۳۰۵)

یا

عاشق بکشی به تیر غمزه

چندان که به دست چپ شماری

(همان، ص ۷۰۲)

«مراد از» شجاع ارغوان تن «مریخ است که بالای آفتاب واقع شده و» عروس ارغنون

زن «زهره است که در زیر آفتاب واقع شده است» (رجایی، ۱۳۷۲، ص ۳۲۶) و به

شکل کنایی معشوق را از زیبایی به مانند آفتاب می‌داند. «شمارش با دست چپ نیز

کنایه از کثرت عدد است که در حساب عقد انامل، آحاد و عشرات را به دست راست و

مآت و الوف را به دست چپ می‌شمارند» (همان، ۳۲۸) و در این بیت کنایه از تعداد

بی‌شمار کشتگان معشوق است.

۶- مبالغه و اغراق

استفاده از کنایه برای مبالغه و اغراق در بلاغت موضوعی رایج و شایع است.

تو کی بشنوی ناله دادخواه

به کیوان ببرت کله خوابگاه

(بوستان، ۱۳۵۹، ب ۴۹۹)

هر که را خوابگه آخرنه که مستی خاک است

گو چه حاجت که برآری به فلک ایوان را

(حافظ، ۱۳۶۲، ص ۸)

در ادبیات انگلیسی نیز گاهی چنین کنایه‌هایی که از مبالغه حکایت دارد به چشم

می‌خورد؛ برای مثال درباره کسی که چاق باشد، می‌گویند: *this bed-presser* (این

تخت خردکن) یا *this horse back breaker* (این پشت اسب شکن).

بنابر آنچه گذشت می‌توان زمینه‌های مشترکی برای پدید آمدن کنایه و آبرونی در

بلاغت فارسی و انگلیسی یافت؛ اما، همانگونه که این دو موضوع بلاغی شباهت‌ها و

تفاوت‌هایی با هم دارد، در این موضوع نیز همه زمینه‌ها یکسان نیست، اما همانندی‌هایی بین آنها دیده می‌شود.

تقسیم بندی کنایه

در کتابهای بلاغی قدیم و جدید فارسی و عربی به طور کلی سه نوع دسته بندی برای کنایه بیان شده است اما بنا به تفاوت ماهوی کنایه و آیرونی، در بلاغت انگلیسی این تقسیم بندی به گونه دیگری است.

الف - کنایه به اعتبار مکنی عنه سه قسم است.

۱- کنایه از موصوف

کنایه ای که مقصود از آن ذات موصوف باشد مثل شیر خدا، شاه شهیدان، شهید محراب، معلم ثانی، لسان الغیب، افصح المتکلمین و ... که ذهن شنونده را بلافاصله به سوی موصوفی خاص هدایت می‌کند، کنایه از موصوف نام دارد.

۲- کنایه از صفت

کنایه ای است که مقصود از آن صفتی از اوصاف موصوف است مثل سربلند، سر به هوا، سر به زیر، سرخ رو، سیه کاسه، سیه نامه، سیه گلیم، سپید دست، شیرین زبان و امثال آن.

۳- کنایه از فعل

کنایه ای است که هدف از آن اسناد چیزی به چیز دیگر به صورت نفی یا اثبات است. بنابراین کنایه‌های فعلی معمولاً به صورت عبارت فعلی یا جمله اسنادی است مثل: به دست چپ شمردن، آب به آسیاب کسی ریختن، در خانه کسی باز بودن، سپر انداختن، کلاه سر کسی گذاشتن، سر کسی را گرم کردن، خشت به دریا زدن (همایی، ۱۳۷۴، ص ۲۰۷؛ رجایی ۱۳۷۲، ۳۲۴؛ آهنی ۱۳۵۷، ص ۱۷۳؛ شمیسا، ۱۳۷۰، ص ۲۳۵؛ میرزانی، ۱۳۸۲، ص ۸۸۸).

ب - کنایه به اعتبار سرعت انتقال از مکنی به مکنی عنه دو قسم است:

۱- کنایه قریب

کنایه‌ای است که انتقال ذهنی از «مکنی به» به «مکنی عنه» به آسانی انجام می‌گیرد و نیازی به دقت و تأمل فراوان ندارد؛ مثل سپرانداختن، رخت بر بستن، کاسه گرفتن، سیه‌نامه.

۲- کنایه بعید

چنین انتقالی نیازمند دقت و تأمل است و معمولاً با وسایطی چند انجام می‌گیرد. مثل جبان‌الکلب، چیزی را به دست چپ شمردن.

ج - کنایه به اعتبار وسایط و ظهور و خفا نیز چهار قسم است:

۱- ایما

ایما به معنی اشاره به نزدیک است و همانند کنایه قریب واسطه بین مکنی به و مکنی عنه اندک است. مثل چمدان بستن، کمر بند بستن، سپر افکندن یا دستها را بالا بردن.

۲- تلویح

به معنی اشاره به دور و همانند کنایه بعید وسایط میان «مکنی به» و «مکنی عنه» متعدد است؛ مثل: کثیرالرماد، به دست چپ شمردن.

۳- رمز

کنایه‌ای است که زمینه‌های پدید آمدن آن مشخص نیست و رابطه بین «مکنی به» و «مکنی عنه» نامعلوم است. مثل ناخن خشک، دنده پهن، عریض القفا. یادآوری این نکته ضروری است که رمزی که از قدیم در مبحث کنایه مطرح بوده است با آنچه امروز در معنای سمبل (symbol) آمده است، به کلی متفاوت است.

۴- تعریض

تعریض به معنی عدم صراحت در سخن است و آن هنگامی است که سخنی یا

مطلبی را بگویند و به موضوعی دیگر اشاره نمایند. این کار ممکن است با خواندن آیه، حدیث، شعر، مثل و امثال آن صورت گیرد. این کار معمولاً برای تنبّه مخاطب یا هشدار کاربرد نسبتاً فراوانی دارد. (همایی، ۱۳۷۴، ص ۲۱۰؛ شمیسا، ۱۳۷۹، ص ۹۸؛ رجایی، ۱۳۵۳، ص ۳۳۴ و دیگران).

از میان آنچه درباره انواع کنایه گفته شد، تعریض با آیرونی قرابت بیشتری پیدا می‌کند. زیرا به انواع دیگر کنایه در زبان انگلیسی کمتر توجه شده اما بسیاری از آیرونی‌ها به منظور تعریض به کار می‌رود.

آیرونی و اقسام آن

الف - تعریف آیرونی (irony)

در کمدی یونانی، شخصی نادان نما آبرون (iron) نامیده می‌شده است. فردی که عمداً خود را به نادانی می‌زده و نادان تر از آنچه بوده نشان می‌دهد است، اما این شخص نادان نما بر سرباز لافزن که شخصیتی خودفریب و لافزن و در واقع ترسو بوده، غلبه می‌کرده است. بنابراین، آیرونی، اغلب به معنی کتمان یا در لفافه نگاهداشتن موضوع یا نکته اصلی به کار رفته است. در این نوع آیرونی غرض اصلی او فریب و نیرنگ نیست بلکه استفاده هنری و بلاغی برای رساندن پیام خویش است. (Cuddon, 1979, p 350)

به گفته کادن (Cuddon)، برخی آیرونی را معادل واژه kenning دانسته‌اند که از فعل kenna (به معنی دانستن و شناختن) یا از عبارت لاتین kenna eitivij به معنی بیان کردن چیزی بر اساس چیز دیگر مشتق شده است و این دو لفظ یعنی kenna و kenning در زبان لاتین به طور شگفتی هم‌سان و هم‌ریشه‌اند. (Cuddon, 1979, p350).

همچنین kenning را نوعی وصف با مفهوم کنایی و مترادف «ارداف» فارسی دانسته‌اند؛ زیرا به جای تصریح از عبارتی کنایه آمیز استفاده شده است؛ مثلاً به جای شمشیر، «پس مانده پتک» (leaving of hammers) و به جای دریا «جاده نهنگ» (the whale – road) به کار برده‌اند. (داد، ۱۳۸۳، ص ۴۰۰) بنابراین می‌توان گفت این

نوع آبرونی با کنایه قرابت بیشتری دارد. اما در انواع دیگر این قرابت کمتر دیده می‌شود.

آبرون، در نمایشنامه کلاسیک، شخصیتی مزور و پنهانکار بوده است؛ بنابراین آبرونی نیز به همین معنی و مفهوم یعنی پنهان کاری معنا یا حقیقت نیز به کار رفته است. اما در بلاغت فارسی اگرچه کنایه ترک تصریح است اما نه تنها پنهان کاری در آن نیست و معنی و مفهوم پنهان کاری و تزویر ندارد بلکه برعکس، رساتر از تصریح نیز هست و به همین منظور هم به کار می‌رود.

ب - انواع آبرونی

ام.اچ ایبرمز، در کتاب خود، آبرونی را به انواعی تقسیم کرده است که در آثار دیگران این تقسیم بندی کمتر به چشم می‌خورد.

۱. «verbal irony (آبرونی کلامی): که در آن معنای مورد نظر گوینده با معنای ملفوظ کاملاً متفاوت است. (Abrams, 1993, p 97). برای مثال وقتی در کتاب «مدافع ایمان» گروهان مارکس به گراسبارت می‌گوید: you are a regular messiah, are not you? منظوری کاملاً برعکس دارد؛ یعنی گراسبارت آدم خودمحموری است نه یک مسیحی دیندار. این موضوع در بلاغت فارسی در مبحث استعارهٔ تهکمیّه یا مجاز با علاقه تضاد مطرح است و نمونه‌های فراوانی از آن در نظم و نثر فارسی دیده می‌شود.

۲- situational irony (آبرونی وضعی): این آبرونی زمانی به کار می‌رود که تضادی بین موقعیت‌های واقعی و آنچه که متناسب است یا بین وضعیتی که اتفاق افتاده و وضعیتی که انتظار می‌رود، رخ می‌دهد؛ یعنی آنچه انتظار می‌رود پیش آید و آنچه که اتفاق می‌افتد، با هم تفاوت دارد. (Perrine, 2001, p 657)

Lines for a Christmas card

May all my enemies go to hell

Noel, Noel, Noel, Noel. Hillaire Belloc (Perrin 674) (Ouliania, 1382:83)

ابیاتی برای کارت کریسمس

باشد که همه دشمنانم به دوزخ بروند،

نوئل، نوئل، نوئل، نوئل، (هیلر بلوک)

با دیدن عنوان دو بیتی، تصویری از تریکات معمول کریسمس در ذهن نقش می‌بندد، اما به جای برآورده شدن انتظار معمول، با گوینده‌ای روبه‌رو می‌شویم که آرزو دارند دشمنانش به جهنم بروند. در واقع آنچه ما انتظار داریم اتفاق نمی‌افتد.

۳- Structural irony (آیرونی ساختاری): جوهر این قسم آیرونی در ساختار داستان یا نمایش نهفته است. در آیرونی ساختاری، نویسنده، به جای استفاده گاه به گاه از آیرونی کلامی، یک مؤلفه ساختاری را در اثر می‌گنجانند که در جهت دو پهلویی معنی و ارزش گذاری در سراسر اثر جریان می‌یابد. یکی از شگردهای معمول و رایج در این آیرونی، خلق قهرمان ساده لوح (naive hero) است. چنین شخصیتی می‌تواند راوی قصه باشد. سادگی و بی‌خبری او باعث می‌شود که وی بر کلمات یا تعبیرهایی پافشاری کند که خواننده مطلع باید آنها را تغییر دهد یا حتی برعکس کند. تفاوت آیرونی ساختاری با آیرونی کلامی در آن است که در آیرونی کلامی هم گوینده هم شنونده/خواننده از قصد آیرونیک گوینده آگاهی دارند. اما آیرونی ساختاری بر قصد آیرونیک نویسنده، که خواننده از آن خبر دارد اما گوینده از آن بی‌خبر است، مبتنی است. (داد، ۱۳۸۳، ص ۱۰) این نوع آیرونی که در زبان انگلیسی نمونه‌های فراوان دارد از دیدگاه زاویه دید نیز قابل بررسی است. (همان، ص ۱۱)

۴- Dramatic irony (آیرونی نمایشی): آیرونی نمایشی موقعیتی در یک نمایش یا داستان است که تماشاچیان یا خوانندگان همانند نویسنده به اتفاقات حال و آینده وقوف دارند. اما شخصیت داستانی از آن غافل است؛ در آن موقعیت شخصیت داستانی نادانسته به گونه‌ای عمل می‌کند که ما به وضوح می‌فهمیم کار وی در آن شرایط نادرست است یا عکس چیزی را انتظار دارد که سرنوشت برای او مقدر کرده است. «ادیب» اثر «سوفکل» نمونه‌ای از این نوع آیرونی است. ادیب در این اثر پادشاهی است که در به دام انداختن یک فرد زانی و آدمکش، که برای سرزمین تبس «Teb» مصیبتی ایجاد کرده است، شرکت می‌کند و او را به قتل می‌رساند. وقتی از این

حقیقت تلخ - که مقتول پدرش بوده - آگاه می‌شود، از پشیمانی چشمان خود را کور می‌کند. در جریان نمایش، تماشاچی می‌داند که مقتول پدر «ادیب» است ولی خود شخصیت داستانی از این موضوع بی‌اطلاع است و با غفلت خود به سوی سرنوشتی گام بر می‌دارد که در آغاز پیش بینی شده است. (Abrams, 1993, p 99)

۵- Socratic irony (آیرونی سقراطی): یکی دیگر از انواع آیرونی است که در آن نادان نمایی یا تجاهل به شیوه گفتگوهای سقراطی است. در این گفتگو، انسان گاهی خود را به نادانی می‌زند و با پرسش و پاسخ های پی در پی مخاطب را دچار تردید می‌کند تا سرانجام او را مجاب نماید.

۶- cosmic irony (آیرونی تقدیر): در این نوع آیرونی سرنوشت به گونه ای رقم می‌خورد که سرنوشت یا خدا عملاً می‌خواهد قهرمان داستان را همراه با امیدهای بی‌اساس، ناکام بگذارد و به تمسخر گیرد. «در این قسم آیرونی، مبنای آیرونی بر آن است که تقدیر با دخالت و تحمیل بر نقشه‌ها و تصمیمات انسان، جریان هستی را در جهتی که خارج از تصور است قرار دهد. در این زمینه، نمونه‌های متعددی می‌توان در میان قصص فارسی ذکر کرد.» (داد، ۱۳۸۳، ص ۹)

در داستان «تبس» اثر دوربر ویلز (Teb's of the Durber villes) به قلم توماس هاردی، «تبس»، قهرمان زن داستان، که شرف و عفت خود را به دلیل بی‌گناهی‌اش از دست داده است، به خاطر صداقتی که در بر ملا کردن راز خود نزد شوهرش از خود نشان می‌دهد، خوشبختی خود را نیز از دست می‌دهد و برای باز پس گرفتن خوشبختی خود مرتکب قتل شوهرش می‌شود. در این مثال، قهرمان زن با دست و پا زدن‌های عاجزانه خود در نهایت به سوی تقدیر کشیده می‌شود و می‌میرد و به دیگر زبان در تمام این مدت، تقدیر، تبس را وادار می‌کند به سوی مرگ در حرکت باشد. (Abrams, 1993, p 100)

۷- Romantic irony: نوعی اثر ادبی است که نویسنده در آن وانمود می‌کند می‌خواهد واقعیت را نشان دهد؛ اما سرانجام این توهم، واقعیت را از بین می‌برد و نشان می‌دهد که حوادث مطرح شده چندان جدی نیست. به تعبیر دیگر شاعر یا نویسنده در

ضمن نوشتن اثر جدی، هر از چند گاهی با دخالت‌های خود و با لحنی طنز آمیز به خواننده تفهیم می‌کند که حوادث و مسائل پیش کشیده شده چندان هم جدی نیست. برای مثال می‌توان از منظومه لرد بایرون «Lord Byron» نام برد که شاعر، در آن بارها با لحن طنز آمیز رشته کلام را به دست می‌گیرد و حال و هوای جدی اثر را از بین می‌برد. (داد، ۱۳۸۳، ص ۱۰)

۸- sarcasm که آن را هم‌سان استعاره تهکمیه دانسته‌اند و در آن جمله‌ای به کار می‌رود که ضمن تمسخر مخاطب، عکس معنی جمله را مد نظر قرار می‌دهد؛ مثلاً در این عبارت:

Oh, you're God's great gift to women, you are. (Abrams, 1993, p 100)

«آه، تو هدیه بزرگ خداوند به زنان هستی! البته که اینطوری!»

گوینده، در واقع، در قالب این اغراق، بر جنبه کاملاً متضاد (پستی ذاتی مخاطب و لوث وجودی اش) صحنه می‌گذارد.

۹- invective (طعنه یا دشنام): معمولاً در آن توصیف‌های کنایی به کار می‌رود و مخاطب را با وصف‌های ناپسند مورد انتقاد قرار می‌دهد. مثلاً شاهزاده‌ها در هنری چهارم، فالستاف چاق را اینگونه توصیف می‌کند:

This sanguine coward, this bed-presser, this horse-back broker, this huge hill of flesh (Abrams, 1993, p 98)

«این سرخ چهره ترسو، این تنبل خواب آلود، این پشت اسب شکن، این کوه گوشت.» سیما داد می‌گوید: سقط گفتن در هجو، سلاح اصلی بر زبان هجاگو است. سنت دشنام گفتن چون هجو، کم و بیش از ادبیات عرب مخصوصاً سبک حریر، اخطل، فرزدق، ابونواس... مایه می‌گیرد و بیان کننده ارزش والای هنری نیست. در ادبیات فارسی سنایی، انوری، سوزنی، و یغمای جندقی به سبب هجوهای دشنام آمیز شهرت دارند. (داد، ۱۳۸۳، ص ۲۹۳، ۲۹۴)

بنابر آنچه گذشت، می‌توان گفت که اولاً اساس تعریف و هدف در آیرونی و کنایه متفاوت است. البته این دو مقوله گاهی به هم نزدیک می‌شوند، اما به طور کلی تفاوت

آن بیش از شباهت است، ثانیاً برای برخی از انواع کنایه فارسی می‌توان همانندی در بلاغت انگلیسی یافت و برعکس برای برخی از انواع آبرونی می‌توان نمونه‌ها و داستان‌هایی در زبان فارسی یافت و آن را از نوع تعریض و امثال آن به شمار آورد اگرچه ادیبان ما این نمونه‌ها را در زمره کنایه نیاورده‌اند.

بررسی تطبیقی کنایه و آبرونی

به طور کلی می‌توان در تطبیق و مقایسه بین آبرونی و کنایه مطالب زیر را بیان کرد:

۱- کنایه در بلاغت فارسی به صورت جزئی به کار می‌رود و در کلمات، عبارات و گاهی جملات کوتاه و بلند مطرح می‌شود. در حالی که دیدگاه ادیبان غربی نسبت به آبرونی دیدگاهی کل گراست و این موضوع اغلب در کل عبارات و داستانها و نمایشنامه‌ها مد نظر قرار می‌گیرد. یعنی گاهی ممکن است یک نمایشنامه بلند یا یک داستان طولانی ساختاری آبرونیک یا تعریضی داشته باشد. البته برای برخی از موارد مذکور می‌توان در ادب فارسی نمونه‌هایی یافت. به ویژه برخی از داستانها مثل «موش و گربه» عبید زاکانی یا برخی از غزل‌های حافظ می‌تواند در زمره structural irony قرار گیرد. البته دانستن زمینه‌ها و انگیزه‌های سرودن غزل و دریافت راز و رمز آن برای فهم این موضوع ضروری است. اما تفاوت عمده این گونه غزلها با ساختار کنایه انگلیسی در آن است که این غزلها قابلیت تأویل و تفسیرهای متفاوت دارد و همانگونه که ویژگی زبان اشارت است، می‌توان تفسیرهای گوناگونی از آن به دست داد. مثلاً در برخی از شروح حافظ گفته اند دو غزلی که مطلع‌های آن در زیر آمده است، درباره شاه شجاع سروده شده، به ویژه آن که کنیه وی ابوالفوارس است و حافظ ترکیب فارسی شهسوار را معادل آن آورده است:

رواق منظر چشم من آشیانه توست

کرم نما و فرود آ که خانه خانه توست

تو خود چه لعبتی ای شهسوار شیرین کار

که توسنی چو فلک رام تازیانہ توست

(حافظ، ۱۳۶۲، ص ۲۵)

آن شب قدری که گویند اهل خلوت امشب است

یا رب این تأثیر دولت در کدامین کوکب است

شهسوار من که مه آینه دار روی اوست

تاج خورشید بلندش خاک نعل مرکب است

(همان، ۲۲)

۲- *invective* در فارسی به «طعنه یا دشنام» ترجمه شده است و از انواع آیرونی به شمار می‌رود با کنایه شباهت نزدیک دارد و گاهی می‌تواند در زمره تعریض قرار گیرد. همچنین این نوع آیرونی با (کنایه از صفت) در فارسی همسانی بیشتری دارد.

۳- *Allusion* که به «تلمیح» ترجمه شده است، اغلب به صورت آیرونی به کار می‌رود با طرح تضاد میان موضوع منظور و تلمیح، قصد تضعیف یا تحقیر آن را دارد و به شیوه آیرونیک بیان می‌شود. (داد، ۱۳۸۳، ص ۱۶۴) البته سیما داد این نوع تلمیح را تلمیح استعاری می‌نامد که در عین حال طنز آلود است. در ادبیات معاصر انگلیسی به ویژه در اشعار تی. اس. الیوت، این شیوه آیرونیک نمونه‌های فراوانی دارد. وی در اثر معروف خویش به نام «سرزمین سترون» (*The waste land*) درباره زنی که جلو میز آرایش نشسته و مد روزش را به تصویر می‌کشد، می‌گوید:

“The chair she sat in, like a burnished throne
Glowed on the marble” (Abrams, 8, p 1993)

«آن صندلی که او بر آن نشسته بود، چنان تخت پادشاهی درخشان، بر سنگ مرمرین می‌درخشید.» که تلمیحی آیرونیک دارد و عباراتی نظیر آن را در نمایشنامه «آنتونی و کلئوپاترا» اثر شکسپیر می‌توان مشاهده کرد. این نوع تلمیح تعریض گونه را در شعر و نثر فارسی نیز می‌توان یافت، بویژه در آثار حافظ و سعدی. برای مثال:

شاه ترکان سخن مدعیان می‌شنود

شرمی از مظلّمه خون سیاوشش باد

(حافظ، ۱۳۶۲، ص ۷۲)

در این اشاره کنایی، شاعر از یک ماجرای تاریخی بهره می‌برد که برای خواننده آشناست و با تعریض گاهی به ماجرای شبیه به آن اشاره می‌کند. در بیت فوق، سیاوش، ظاهراً خود شاعر (حافظ) و شاه ترکان، شاه شجاع است، که در واقع تلمیحی است به ماجرای سیاوش و تحریک افراسیاب علیه او.

۴- آنچه در مبحث cosmic irony آمده است با مبحث تقدیر (العبد یدبر و الله یقدر) نسبتاً همسان است و می‌توان نمونه‌هایی از آن را در شعر و نثر فارسی یافت؛ اما تفاوت عمده در این موضوع، نوع نگرش ادیبان ماست که تقدیر ازلی را مصلحت واقعی انسان می‌دانند و آن را نسبت به تدبیر انسان برتر و شایسته تر محسوب می‌کنند. در مثنوی داستانی آمده است که می‌تواند با مفهوم این نوع آبرونی همانند باشد.

راد مردی چاشتگاهی در رسید

در سرا عدل سلیمان در دوید

رویش از غم زرد و هردو لب کبود

پس سلیمان گفت ای خواجه چه بود؟

گفت عزرائیل در من این چنین

یک نظر انداخت پر از خشم و کین

گفت هین اکنون چه می‌خواهی بخواه

گفت فرما باد را ای جان پناه،

تا مرا زین جا به هندستان برد

بوک بنده کآن طرف شد، جان برد

نک ز درویشی گریزانند خلق

لقمه حرص و امل زآنند خلق

ترس درویشی مثال آن هراس
حرص و کوشش را تو هندستان شناس
باد را فرموده تا او را شتاب
برد سوی قعر هندستان بر آب
روز دیگر وقت دیوان و لقا
پس سلیمان گفت عزرائیل را
کآن مسلمان را به خشم از بهر آن
بنگریدی تا شد آواره ز خوان
گفت من از خشم کی کردم نظر
از تعجب دیدمش در رهگذر
که مرا فرمود حق که امروز هان
جان او را تو به هندستان ستان
از عجب گفتم گر او را صد پر است
او به هندستان شدن دوراندر است
دیدمش اینجا، بسی، حیران شدم
در تفکر رفته، سرگردان شدم
تو همه کار جهان را همچنین
کن قیاس و چشم بگشا و بین
از که بگریزیم؟ از خود، ای محال
از که برپاییم از خود، ای وبال

(مولوی، ۱۳۶۳، ص ۵۹)

داستان موسی و فرعون نیز می‌تواند در ردیف این نوع آیرونی قرار گیرد؛ زیرا فرعون بر اساس رؤیایی که دیده بود برای فرار از سرنوشت، دستور داده بود که کودکان را بکشند. در حالی که کودک اصلی، که دشمن او بود، در خانه او پرورش

می‌یافت؛ بنابراین تقدیر او را به بازی و تمسخر گرفته بود.

در مثنوی، در داستان شیر و نخجیران، نیز به این موضوع اشاره شده است:

نیست کسبی از توکل خوبتر

چیست از تسلیم خود محبوبتر

بس گریزند از بلا سوی بلا

بس جهند از مار سوی ازدها

حیله کرد انسان و حیله‌اش دام بود

آنک جان پنداشت خون آشام بود

در بیست و دشمن اندر خانه بود

حیله فرعون زین افسانه بود

صد هزاران طفل کشت آن کینه‌کش

و آنک او می‌جست اندر خانه‌اش

(مولوی، ۱۳۶۳، ص ۵۷)

۵- اگرچه sarcasm گاهی به صورت عام به همه انواع آیرونی اطلاق می‌شود اما آن را منحصرأ برای تحقیر و سرزنش کنایه آمیز به کار برده اند (Abrams, 1993, p 99). این موضوع می‌تواند با برخی از صناعات ادبی مثل تهکم، ذم شبیه به مدح، مجاز به علاقه تضاد یا استعاره تهکمیبه نزدیک باشد.

۶- پاره‌ای از اصطلاحات انگلیسی، idioms نشان می‌دهد که این اصطلاحات با نوعی از کنایه (کنایه از فعل) بلاغت فارسی مفهومی نزدیک دارد مثلاً در عبارت: «smell a rat» (بوی موش می‌آید) (A. S. Hornby, 2002, p 1218) معمولاً وقتی به کار می‌رود که موقعیت نامطلوبی است و کارها بر وفق مراد پیش نمی‌رود، در فارسی نیز عبارت کنایی «بوی خون می‌آید»، تقریباً با مفهومی شبیه به آن به کار می‌رود، نکته مهمتر این است که معمولاً بعد از کشت و کشتار و خونریزی در جنگها، بیماری طاعون، که موش عامل اصلی انتقال آن است، فراگیر می‌شود. بنابراین اصطلاح انگلیسی «smell a Rat» ظریف تر و بلیغ تر از «بوی خون می‌آید» به نظر می‌رسد. در حالی که

مفهوم هر دو تقریباً یکی است. مثال دیگری از اصطلاحات انگلیسی عبارت «let the cat out of the bag» (A. S. Hornby, 2002, p 183) به مفهوم برملا شدن و فاش کردن راز است که با کنایه فارسی «گرچه در شلوار کردن» (میرزانی، ۱۳۸۲، ص ۷۰) به مفهوم رسوا کردن شباهت دارد. بنابراین می‌توان گفت اینگونه اصطلاحات با کنایه از فعل در بلاغت فارسی همانند است.

۷- در بلاغت انگلیسی از *stable irony* و *unstable irony* سخن به میان آمده است (Abrams, 1993:98) که با توجه به تعریف آن، می‌توان اولی را با کنایه قریب و دومی را با کنایه بعید تقریباً منطبق کرد، البته نوع دوم آن را می‌توان با کنایه از صفت نیز تطبیق داد.

۸- آخرین مطلبی که در این مبحث می‌توان به آن اشاره کرد، شباهتی است که در هجو، طنز و تعریض در بلاغت فارسی و انگلیسی دیده می‌شود. از دیدگاه ایبرمز (ص ۱۸۷) طنز را می‌توان هنر ادبی تحقیر کردن یک موضوع تعریف کرد که از طریق مضحکه قرار دادن آن و برانگیختن احساس تحقیر و سرزنش یا انزجار صورت می‌گیرد و با شیوه آیرونیک و تهکم به نشان دادن معایب می‌پردازد.

در *verbal irony* نیز، که سخن بر خلاف منظور گوینده به کار می‌رود، اغلب با طنز و هجو اشتباه می‌شود. طنز و هجو هر دو نشانگر تمسخر است، طنز معمولاً در مقطع محاوره‌ای و هجو در مقطع ادبی مطرح می‌شود. در بلاغت فارسی طنز به شکل مستقل مطرح نیست و رگه‌هایی از گفتار طنز آلود در مقابل هجو دیده می‌شود. زیباترین طنزها در ادب صوفیه به خصوص داستان دیوانگان عطار پدیدار است که بسیاری از اینها در قالب یک داستان به کار رفته است و اهل تحقیق در آثار خویش بدان اشاره کرده‌اند. (ریتر، ۱۳۶۶، ص ۱۶؛ شفیعی کدکنی، ۱۳۸۰، ص ۴۳۷) در ادبیات انگلیسی شعرا و نویسندگان عصر روشنفکری که آرمانشان مبتنی بر اصلاح‌گری بوده، طنز را وسیله‌ای مناسب برای رسیدن به این هدف قرار دادند. طنز، در اروپا، پیشرفت چشمگیری داشته و اما در ایران شرایط حاکم اجتماعی و وابستگی هنرمندان به دربار مانع از رشد طنز

بوده است. طنز دوران قدیم ایران در موارد استثنایی از قبیل موش و گربه عبید زاکانی و حکایت ملانصرالدین بروز کرده است. در دوران بیداری و رواج ساده نویسی در آثاری چون چرند و پرند دهخدا و برخی اشعار ایرج میرزا طنز به منظور اصلاح اجتماعی به کار رفته است. و در همه این موارد وسیله بیان طنز و حتی هجو اشاره غیر مستقیم و یا تعریض است. (شفیعی کدکنی، ۱۳۸۰، ص ۴۳۷) می‌توان گفت کنایه، هجو و طنز نیست بلکه شیوه بیان هجو و طنز، در هر دو دیدگاه انگلیسی و فارسی، از طریق کنایه، کمال می‌پذیرد.

نتیجه گیری:

بنابر آنچه گذشت، می‌توان گفت: که آنچه در بلاغت فارسی کنایه نام گرفته با آنچه در بلاغت انگلیسی irony نام دارد، اگرچه گاهی در صورت و معنا و هدف همانندی‌هایی دارد اما بررسی تطبیقی آن‌ها نشان می‌دهد که این دو موضوع از دو دیدگاه تقریباً متفاوت و از دو زاویه مختلف مطرح شده است. اگرچه کنایه در پیام رسانی رساتر و گویاتر از تصریح است، اما همیشه به منظور تعریض و تمسخر و طنز به کار نمی‌رود بلکه در بسیاری از موارد در معنی و مفهوم جدی و برای هدفهای گوناگون غیر طنز و تمسخر و برای بیان آشکار هر مفهومی که مورد نظر گوینده است به کار می‌رود. اما تعریض که بیان غیرمستقیم مطالب است و اغلب با بیان عبارات و حتی داستان کوتاه به کار می‌رود، نیز یکی از انواع کنایه است.

در کتب بلاغی فارسی، کمتر از داستانهای بلند با هدف تعریض توجه شده است، در حالی که در بلاغت انگلیسی می‌توان حتی سراسر یک کتاب را با هدفی آبرونیک تألیف کرد؛ مثلاً کتاب «در ستایش دیوانگی» که به وسیله اراسموس پیش از رنسانس تألیف شده، با زبان طنز و تمسخر چنین هدفی را دنبال می‌کند. بنابراین در بلاغت غربی، آبرونی، اغلب به صورت داستان، نمایشنامه و امثال آن و بیشتر به قصد طنز، تمسخر و سرانجام انتقاد به کار رفته است. حتی گاهی شباهت‌هایی که بین برخی از

کنایه‌های فارسی (بخصوص کنایه از فعل) با بعضی از اصطلاحات انگلیسی پدید می‌آید در بلاغت غربی تحت عنوان آیرونی نیامده است. بنابراین می‌توان به طور کلی نسبت کنایه و آیرونی را از نسبت اربع عموم و خصوص من وجه دانست؛ یعنی ضمن تفاوت کلی این دو شباهت‌هایی نیز بین آنها پدید است.

منابع و مأخذ:

الف - کتابها

- ۱- ابوهلال عسگری، عبدا... بن سهل، (۱۹۸۹ م)، الصناعتين، تحقیق دکتر مفید قمحه، چاپ دوم، بیروت، دارالکتب علمیه.
- ۲- اراسموس، دسیداریوس، (۱۳۷۶)، در ستایش دیوانگی، ترجمه دکتر حسین صفاری، تهران، انتشارات فرزانه.
- ۳- ارسطو، (۱۳۴۳)، فن شعر، ترجمه دکتر عبدالحسین زرین کوب، تهران، بنگاه ترجمه و نشر کتاب.
- ۴- ایبرمز، ام. اچ، (۱۳۸۴)، فرهنگ توصیفی اصطلاحات ادبی، ترجمه: سعید سبزیان مرادآبادی، تهران، انتشارات رهنما.
- ۵- پادشاه، محمد، (۱۳۴۶)، فرهنگ اصطلاحات و مترادفات، تصحیح بیژن ترقی، تهران، انتشارات خیام.
- ۶- تفتازانی، سعدالدین، (۱۴۰۷ ه.ق)، مطول، قم، کتابخانه آیت الله مرعشی نجفی.
- ۷- تقوی، سید نصرالله، (۱۳۱۷)، هنجار گفتار (در فن معانی و بیان و بدیع فارسی)، تهران، بی نا.
- ۸- ثروت، منصور، (۱۳۶۴)، فرهنگ کنایات، تهران، انتشارات امیرکبیر.
- ۹- حافظ، شمس الدین محمد، (بی تا)، دیوان، تصحیح محمد قزوینی و قاسم غنی، تهران، انتشارات زوار.
- ۱۰- جاحظ، ابوعثمان عمرو بن بحر، (۱۹۶۰ میلادی)، البیان و التبیین، به تحقیق عبدالسلام محمد هارون، مصر.
- ۱۱- حسینی، صالح، (۱۳۶۱)، واژگان اصطلاحات ادبی، تهران، انتشارات نیلوفر.

- ۱۲- خاقانی، افضل‌الدین، (۱۳۶۸)، دیوان خاقانی، به تصحیح و تعلیقات دکتر سیدضیاءالدین سجادی، چاپ سوم، تهران، نشر زوار.
- ۱۳- نائل خانلری، پرویز، (۱۳۶۶)، تاریخ زبان فارسی، چاپ دوم، تهران، نشر نو.
- ۱۴- داد، سیما، (۱۳۸۳)، فرهنگ اصطلاحات ادبی، چاپ دوم، تهران، انتشارات مروارید.
- ۱۵- دهخدا، علی‌اکبر، (۱۳۷۰)، امثال و حکم، چاپ هفتم، امیرکبیر، تهران.
- ۱۶- رازی، شمس‌الدین محمد قیس، (۱۳۷۴)، المعجم فی معاییر اشعار عجم، به کوشش دکتر سیروس شمیسا، تهران، انتشارات فردوس.
- ۱۷- رجائی، محمد خلیل، (۱۳۷۲)، معالم‌البلاغه، چاپ سوم، شیراز، انتشارات دانشگاه شیراز.
- ۱۸- زرین کوب، عبدالحسین، (۱۳۵۶)، شعر بی دروغ و شعر بی نقاب، تهران، انتشارات جاویدان.
- ۱۹- سعدی، مصلح‌الدین، (۱۳۵۹)، بوستان، تصحیح غلامحسین یوسفی، تهران، انتشارات خوارزمی.
- ۲۰- -----، (۱۳۶۸)، گلستان، تصحیح غلامحسین یوسفی، سنایی، تهران، انتشارات خوارزمی.
- ۲۱- سنایی، مجددوبن آدم (۱۳۶۲)، دیوان، به سعی و اهتمام مدرس رضوی، تهران، انتشارات کتابخانه سنایی.
- ۲۲- شفیعی کدکنی، محمدرضا، (۱۳۸۰)، صور خیال در شعر فارسی، تهران، نشر نیل.
- ۲۳- شمیسا، سیروس، (۱۳۷۰)، معانی و بیان، تهران، نشر دانشگاه پیام نور.
- ۲۴- -----، (۱۳۷۰)، بیان، تهران، انتشارات فردوس و مجید.
- ۲۵- صائب، محمدعلی، (۱۳۷۳)، دیوان غزلیات، تصحیح محمد قهرمان، تهران، شرکت انتشارات علمی و فرهنگی
- ۲۶- عطار، فریدالدین، منطق‌الطیر، (۱۳۶۶)، تصحیح دکتر صادق گوهرین، چاپ پنجم، تهران، شرکت انتشارات علمی و فرهنگی.
- ۲۷- غنی، قاسم، (۱۳۶۹)، تاریخ عصر حافظ، تهران، انتشارات زوار.
- ۲۸- فرشید ورد، خسرو، (۱۳۶۳)، درباره ادبیات و نقد ادبی، تهران، انتشارات امیرکبیر.

- ۲۹- معین، محمد، (۱۳۶۰)، فرهنگ فارسی به فارسی، چاپ چهارم، تهران، انتشارات امیرکبیر
- ۳۰- مولوی، جلال الدین، (۱۳۶۳)، مثنوی معنوی، تصحیح ینکلسن، به کوشش دکتر نصرالله پورجوادی، تهران، انتشارات امیرکبیر.
- ۳۱- _____، (۱۳۶۷)، کلیات شمس تبریزی، تهران، انتشارات امیرکبیر.
- ۳۲- میرزانی، منصور، (۱۳۸۲)، فرهنگنامه کنایه، تهران، انتشارات امیرکبیر.
- ۳۳- همایی، ماهدخت بانو، (۱۳۷۴)، یادداشت های استاد جلال الدین همایی درباره معانی و بیان، چاپ سوم، تهران، نشر هما.
- ۳۴- یوسفی، غلامحسین، (۱۳۶۸)، گزیده قابوس نامه، تهران، انتشارات امیرکبیر.

35. Abrams , M.H,(1993). *A Glossary of literary Terms*. 6 thed. New york: Holt , Richard and winston , Inc.

36. Cuddon, J.A.(1997).*A Dictionary of Literary Terms*. penguin Books.

37. Hornby , A.S (2002) *Oxford Advanced learner's Dictionary of current English*. Edited by sally wehmeier.

38. Ouliaenia , Helen.(1382). *A trip to the wonderland of poetry*. Tehran: Mirsaidi Farahani Publications.

39. Perrine , Laurnce. (2001).*Literature: Structure , Sound and sens*.vol.2. (Elements of Poetry) New york: Southern Methodisi University.

40. Shaw , Harry.(1905). *Dictionary of Literary Terms*. New jersey:Mc Graw – Hill , Inc.

ب- مقالات

- ۱- ریتز، هلموت، (۱۳۶۶)، «نزع دیوانگان با خدا»، ترجمه نصر... پورجوادی، مجله نشر دانش، شماره سوم، سال هفتم، صص ۱۶-۲۷.